

29. AZ ISTEN ÍTÉLETÉBEN MEGNYILATKOZÓ EVANGÉLIUM

Jel. 14,7.

I. Bevezetés

Az első angyal üzenetében elhangzó három felszólítás után, de azzal összefüggésben egy rendkívüli esemény is kijelentésre kerül. Az angyal üzenete azt a történelmi tényt közli velünk, hogy a megváltás eseménysorozatában elérkezett az a pillanat, amikor Isten megkezdi ítéletét az emberi család felett. Az angyal üzenetének három felszólítása is azért válik különösen hangsúlyossá ebben a történelmi korban, „*mert eljött az Isten ítéletének órája*” (7. vers). Ezért most azt kell megvizsgálnunk és megismernünk, hogy ebben az ítéletről adott kijelentésben hogyan fedezhetjük fel az örökkévaló evangéliumot, az Istentől eredő jó hírt.

Mindenek előtt azt az alapvető igazságot ismerhetünk meg a Biblia kinyilatkoztatásaiból az Isten ítéletével kapcsolatban, hogy Isten minden ember élete felett ítéletet fog tartani, mindenkinek meg kell állni az Ő ítélőszéke előtt, akármilyen volt is az élete. „*Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy kiki megjutalmaztassék aszerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt.*” (2Kor. 5,10.). Másrészt viszont azt is megtudhatjuk, hogy „*Isten minden cselekedetet előhoz ítéletre, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az.*” (Préd. 12,16.). Ugyanakkor azt is tudhatjuk, hogy ebben az ítéletben az örök erkölcsi törvény, a Tízparancsolat fogja képezni az ítélkezés mércéjét, ugyanis Isten minden cselekedetünket ezzel a törvénnyel fog megvizsgálni és megítélni. „*Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös. Mert aki ezt mondotta: Ne paráználkodjál, ezt is mondotta: Ne ölj. És ha nem paráználkodik, de ölsz, törvényszegővé lettél. Úgy szóljatok és úgy cselekedjete, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni.*” (Jak. 2,10-12.).

Az angyal üzenetéből, az általános hiedelemmel ellentétben az derül ki, hogy Isten nem ítélkezik állandóan és folyamatosan, – miként sokan gondolják, – nem tart ítéletet folyamatosan a haláluk pillanatában az emberek felett. Ítélezését egyetlen alkalommal tartja meg mindenki felett, amikor elérkezik annak az Istentől meghatározott ideje. Mert Isten ítéletének előre elrendelt ideje van, és ez az idő „*„jött el”*” (7. vers), vagyis a megváltás tervében betelt annak az Isten által meghatározott ideje.

Az ószövetségi Szentély-szolgálatból a nagy engesztelési nap jelképes cselekményei mutatták be Istennek ezt az ítélkezését, vagyis a bűntörő kegyelmének a gyakorlását. Dániel könyvének egyik prófécija nyilatkoztatja ki az idejét, – ami a 2300 éves prófécia – és ez az idő az emberiség történelmében az 1844. évre mutat. Az angyal által jelzett ítéletben viszont nem mindenki lesz megítélve, hanem csak az Isten háza-népéhez tartozó emberek, akik az örök élet várományosai. A többiek megítélése, vagyis a gonoszok feletti ítélkezés később lesz

majd, egy másik alkalommal. Erre mutatnak az alábbi igeversek is: „*Aki ítélni fog élőket és holtakat az ő eljövetelekor, és az Ő országában*” (2Tim. 4,1.). „*Mert itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Istennek házában. Ha pedig először mi rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a végük, akik nem engedelmeskednek az Isten evangéliumának.*” (1Pét. 4,17.).

Az ítéletnek ez az ideje, amelyről az első angyal beszél, még nem a végső ítélet napja, hiszen akkor már nem lenne idő az örökkévaló evangélium hirdetésére az egész földön. Az angyalnak az ítéletről szóló üzenetét viszont egy felhívás is kíséri: „*Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget... imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait.*” (7. vers). Ez pedig egy olyan figyelmeztető jelzés, ami arra emlékeztet, hogy a kegyelem ideje még nem járt le. Az emberek még megtérhetnek Istenhez, és elkerülhetik az Isten elközlegő haragjának napját.

Isten minden nagyobb esemény bekövetkezése előtt figyelmezteti az emberi családot a rá váró veszedelemre, és az ezzel kapcsolatos döntés fontosságára. Így volt ez a múltban is mindig, ezért így kell történnie ennek Jézus Krisztus dicsőséges visszajövetele előtt is. Mielőtt Isten kegyelem nélküli ítéletei sújtanák a világot. Az itt ismertetett három angyal üzenete, Isten utolsó figyelmeztetését képezi a világ népei számára. Az első angyal üzenete pedig a mindenkori Isten népe felé is egy határozott üzenetet hordoz.

„A Jelenések 14-ben leírt első angyali üzenet, amely Isten ítéletének idejére mutat, és mindenkit felszólít az Ő imáadására, arra volt hivatva, hogy Isten igazi népét a világ romboló befolyásától elválassza és odavigye őket, hogy világiasságuknak és visszaélésüknek valódi állapotát felismerjék.” (EGW: NK 338,2.)

Az első angyal által meghirdetett ítéletre azért van szükség, mert Jézus visszajövetelekor már eldöntöttnek kell lenni annak, hogy ki részesülhet az igazak feltámadásában, és az élők átváltozásában. Ezért igen fontos, hogy a jelenleg élő nemzedék legyen tisztában azzal, hogy mikor kezdődik ez az ítélet Isten népe felett. Mert amit ekkor végső ítéletként kimond Jézus, ez a döntés visszavonhatatlan és így emberek örök sorsát határozza meg. Az ítéletről szóló üzenetnek ezért kell eljutnia minden emberhez. Ez az üzenet érvényben lesz mindaddig, amíg az emberek megtérésének lehetősége véget nem ér, amíg a kegyelem lehetősége véglegesen be nem zárul.

II. Látszólagos ellentmondás

A Bibliában esetenként eléggé nyomasztó kijelentések találhatók a megítéltetésünkkel kapcsolatban, amelyek sokakból csak szorongást és félelmet váltanak ki. Pál apostol ugyanis azt mondja, hogy mindenki aszerint lesz megítélve „*amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt*” (2Kor. 5,10.). Jakab még azt is világossá teszi, hogy ebben az ítéletben a Tízparancsolat előírásai alapján lesz

megvizsgálva minden cselekedetünk, sőt még a kimondott szavaink is: *„úgy szóljatok, és úgy cselekedjete, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni”* (Jak. 2,12.). Ebben az ítéletben pedig semmit sem tudunk elrejteni Isten elől, hiszen Ő a szívünk indítékait is jól ismeri, ezért *„minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az”* (Préd. 12,16.).

Az elítéltetésünkhöz elég az is, ha a törvénynek csak egyetlen pontját nem tartottuk meg, mert aki *„vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös”* (Jak. 2,10.). Ebben az esetben Isten úgy tekint a vétkezőre, mintha a törvénynek egyetlen pontját sem tartotta volna meg. Ellen White azzal indokolja ezt az írásaiban, hogy *„aki 'egy ellen' vétkezik, az... a befolyásával és példájával a törvényszegés oldalára állt át, és így válik az egésznek megrontásában bűnössé”*. (EGW: N.K. 518,1.) *„Azzal, hogy az emberek hozzájárulnak a törvény előírásának a megszegéséhez, Sátán hatalma alá adják magukat.”* (EGW: JÉ 672,f.)

Vannak olyan szempontok is, amik az előző kijelentéseket nemhogy feloldanák, hanem még inkább csak súlyosbítják előttünk. Isten tudja, hogy a bűn hatalma miatt a cselekedeteink önmagukban nem mindig tudják hűen kifejezni az igazi lényünket, ezért Isten nem csupán a külső, látható cselekedetek alapján fog megítélni bennünket, hanem a szív belső indítékait és szándékait vizsgálva, a szívben lezajló cselekmény alapján mondja ki az ítéletét. *„Mert az Úr nem azt nézi, amit az ember. Mert az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van.”* (1Sám. 16,7/b.). Ezért Isten figyelembe veszi, és bűnnek ítéli meg azt is, amikor még tényleges cselekmény nem is történt, de a szívben a vágyak és a kívánságok szintjén átélésre került a bűnös cselekmény. Jézus ezért jelentette ki a hegyi beszédében azt: *„Valaki asszonyra tekint gonosz kívánság okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében.”* (Mt. 5,28.).

A Biblia tanulmányozása közben azonban találunk olyan kijelentéseket is, amelyek mintha teljesen ellent mondanának az előbbieknél. A Szentírás másik nagyon határozott üzenete azt mondja ki, hogy nem a cselekedeteink alapján leszünk megítélve. *„Mert kegyelemből tartattatok meg hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez. Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.”* (Eféz. 2,8-9.). Eszerint úgy tűnik, hogy az általunk megélt cselekedetek nem minősülnek érdemszerző tényezőnek az Isten ítéletében, mert az üdvösséget csak kegyelemből nyerjük el, cselekedetek nélkül, Isten ajándékaként. Pál apostol ezért imádkozott úgy, hogy *„találtassam Őbenne, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből”* (Fil. 3,9.), mert tudta, hogy a saját jócselekedetei nem tudnának üdvösséget biztosítani számára.

Ezek a látszólagos ellentmondások, hiányos ismeretek mellett, jogosan válhatnak ki bennünk egyes érzéseket és gondolatokat. Azt is sugallhatják, mintha Isten nem akarna a jócselekedeteinkre figyelni, de a törvénytelen és bűnös cselekedeteinkre viszont annál inkább. Ezért fogalmazódnak meg az emberekben olyan kérdések, hogy akkor mi az igazság, megítéli Isten a cselekedeteinket vagy

nem? Jelentőségük van a cselekedeteinknek az ítéletben vagy nincs? Egyáltalán, mit ítél meg Isten, amikor meg kell állnunk előtte, milyen módon ítélkezik felettünk? Van valamilyen kapcsolat az üdvösségünk és a törvény szerinti cselekedeteink megítélése között?

III. Megítélve Jézusban

Az ítélettel kapcsolatos örömhír lényegét úgy lehet a legrövidebben megfogalmazni, ahogyan azt Pál mondja el a legrövidebben. A megítéltetésünkkel kapcsolatos örömhír szerint *„nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak”* (Róm. 8,1.). Ez a kijelentés azonban így önmagában még hagyhat bennünk némi kérdést, mert nem ad választ arra, hogy miért nincs kárhoztatásunk, és mit jelent nekünk Isten ítéletben az a tény, hogy Jézus Krisztusban vagyunk.

Jézus Krisztusban lenni mindenekelőtt egy jogi helyzetet teremt részünkre Isten ítéletében. Ez ugyanis azt jelenti, hogy helyet cseréltünk egymással, ezért ettől fogva úgy mehetünk az ítéletre, mintha mi éltünk volna olyan tökéletes életet, mint amelyet Jézus élt. Jézussal helyet cserélve már azért lehet bizodalmunk az ítélet napjához, mert *„amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban”* (1Jn. 4,17.), mivel az Ő büntelen élete a miénk lett, nekünk lett tulajdonítva.

„Krisztussal úgy bántak, ahogy mi megérdemelnénk, azért hogy mi olyan bánásmódban részesüljünk, amelyet Ő érdemelt volna. Elítélték Őt a mi bűneinkért, amelyekben semmi része sem volt, hogy mi felmentést kapjunk az Ő igaz élete által, amelyben viszont nekünk nem volt semmi részünk. Elszenvedte helyettünk a mi halálunkat, hogy mi elnyerhessük az Ő életét.”
(EGW: JÉ 16-17.)

„Nem azon kell aggódnunk, hogy Isten mit gondol rólunk, hanem azon, hogy mit gondol Krisztusról, a mi helyettesünkről.” (EGW: 2Szemelvények 32,2.)

Megítélésünk eseményével kapcsolatban a Biblia egyik nagyon komoly üzenete az, hogy Isten egyszerre igazságos és kegyelmes. *„Igazság és jogosság a te királyi székednek alapja; kegyelem és hűség jár a te orczád előtt”* (Zsolt. 89,15.).

Megítélésünk eseményét Dániel és Zakariás próféták könyveiben találjuk leírva, ahol az ítélet különböző szereplői megnevezésre kerülnek. (lásd: Dán. 7,9-10; 13. Zak. 3,1-4.). Ebben az ítéletben két főszereplőt találunk a Menny részéről. Az egyik az *„Öregkorú”*, aki nem más, mint az az isteni személy, akit mi Atyaként ismerünk. A másik pedig az *„Embernek Fia”*, vagy *„az Úrnak Angyala”*, aki pedig Jézus Krisztussal azonos. De ott van még *„Józsua és barátai”*, akik Zakariás kijelentése szerint jelképes férfiaként állnak az Úr angyala előtt, a mindenkori Isten népét jelképezve (Zak. 3,8.). Ebben az ítéletben ott van az elmaradhatatlan társunk is, *„Sátán”*, aki azért áll mellettünk, hogy vádoljon bennünket, hogy örködjön afelett, nehogy rejtve maradjon egyetlen bűnünk is. Vannak még ott olyan, *„az Úr előtt*

álló” szolgáló lények is, akik az Úr Angyalának parancsait várják, hogy végrehajtsák azokat a maga idejében. Erről a csoportról Dániel azt láthatta, hogy „ezerszer ezeren szolgálának néki, és tízezerszer tízezeren állának előtte” (Dán. 7,10.).

Mivel mi nem tudnánk megfelelni Sátánnak vádjaival szemben, ezért Isten kegyelme nyilatkozik meg abban, hogy nem csak Sátán áll mellettünk, hanem az Úrnak Angyala is. Védelmét azonban nem úgy adja, hogy megpróbálja bebizonyítani az ártatlanságunkat, mert ez lehetetlen, hiszen mindannyian bűnösök vagyunk. Sátán ugyanis nem rágalmazóként áll ott, nem kitalált bűnökkel vádol, hanem a megtörtént, az elkövetett bűnöket olvassa fejünkre. Ezért hallgatott Józsuá is a Vádoló szavai előtt, mert minden igaz volt, ami ott elhangzott ellene. Ahogy a bűn megfertőzi és beszennyezi jellemünket, úgy jelképezi Józsuá szennyes ruhája a bűnnel szennyezett lelkünket. *„És mi mindnyájan olyanok voltunk, mint a tisztátalan, és mint megfertőztetett ruha, minden mi igazságunk.”* (Ésa. 64,5.).

Az evangéliumban megígért és felajánlott kegyelem végrehajtása úgy kezdődik el, hogy a vádakkal szemben tehetetlen bűnös egyszer csak azt hallja, hogy az Úrnak Angyala a parancsok sorozatát adja ki.

Első parancsával a Vádolót hallgattatja el. Valószínűleg azért, hogy nyilvánosságra hozza azt a körülményt, hogy ezekért a bűnökért mindenk előtt a vádolót terheli felelősség, mert ő vette rá a bűnöst azoknak a bűnöknek az elkövetésére, amivel most vádolja őket. Így vezettek egyszer Jézus elé is egy bűnös nőt, azt mondván, a törvény szerint halálra méltó, és azt várták, vajon Jézus mit mond (lásd: Jn. 8. fejj.).

Az előző cselekmény kiegészítéseként elhangzik az Úr Angyalának másik parancsa, amivel elvégezteti a bűnösön azt, amit magától soha sem tudott volna megtenni: *„Vegyétek le róla a szennyes ruhákat”,* mondta az ott álló társainak. Józsuának pedig azt mondta: *„Lásd, levettem rólad a te álnokságodat”.* Harmadik parancsa pedig arra vonatkozik, hogy a szennyes ruháitól megtisztított bűnös egy másik ruhába legyen felöltöztetve: *„ünnepi ruhákba öltöztetlek téged”.*

Ha a Biblia szerint a szennyes ruha a mi bűneinket és álnokságainkat jelképezi, akkor ez a másik ruha az Isten által nekünk tulajdonított büntelen életet kell, hogy jelentse. Erről a ruháról beszél János apostol is a Jelenések könyvében, mint ami a szentek igazságos cselekedeteit jelképezi: *„És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei”* (19,8.).

János apostol is úgy beszél erről a ruháról, mint ami nem a saját cselekedeteiket jelképezi, hanem olyan igazságos cselekedeteket, amelyeket úgy kapnak a szentek, – *„adaték nékik”.* Jézustól kapják ugyan, de a saját tulajdonuknak tekinthetik, mintha ők tették volna, mintha ők éltek volna meg azokat a cselekedeteket. Jézus minden bűnbánó bűnöst szeretne felöltöztetni az Ő igazságának fehér ruhájába, az Ő büntelen életébe. Hogy Sátán ne vádolhassa többé őket a múltban elkövetett

bűneikért. Hogy bizakodva és reménnyel gondolhassanak arra a pillanatra, amikor majd meg kell állniuk Isten ítélőszéke előtt.

IV. Mit vizsgál és ítél Isten

Az ítélet eseményének leírásában van egy nagyon fontos részlet, amire feltétlenül fel kell figyelnünk, mint olyan örömhírré, ami a reménységünknek egyik alapkövét képezi. Isten nem a bűnös által elkövetett cselekedeteket fogja elővenni a vizsgálati ítéletben, hiszen Józsuá példájából is az derül ki, hogy nem Isten foglalkozott Józsuá szennyos múltjával és életével, hanem Sátán, a vádoló.

Isten azzal kezdte a dolgokat, hogy levette Józsuáról mindazt, ami Sátán számára hivatkozási alapot képezhetett a vádoláshoz. A következő lépésben viszont olyan helyzetet teremtett Józsuá számára, amivel Sátán már nem tudott mit kezdeni, ettől viszont teljesen tehetetlenné vált.

Nagyon fontos figyelni arra a részletre is, hogy Jézus ekkor nem az Atya Istennel szemben áll az ember oldalára mint védő, hanem Sátánnal, a vádolóval szemben véd meg bennünket. Ez a részlet azért nagyon fontos, mert az Atya ugyanúgy szeret bennünket, mint a Fiú, ezért Tőle nem kell az emberi családot senkinek sem megvédeni. *„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa”* (Jn. 3,16.).

Az ítélezés alapját az *„élet könyve”* képezi, ahol azok neve van bejegyezve, akik életük folyamán Jézus Krisztust elfogadták személyes Megváltójukként. Mert az élet könyve *„a Bárányé, aki megöletett a világ megalapítása óta”* (13,8.), vagyis ez a könyv Jézus Krisztus személyes tulajdonát képezi. Ebbe a könyvbe csak akkor kerül bejegyzésre bárkinek is a neve, amikor a személyes döntése alapján élő közösségbe került Jézus Krisztussal, az örök élet adományozójával, mert elfogadta Őt személyes Megváltójaként.

Az ítélezés mindenekelőtt azt fogja megvizsgálni, hogy a bejegyzésre került emberek megmaradtak-e Krisztusban, megmaradtak-e ebben a kiváltságos állapotban vagy nem. Ha igen, akkor Jézus parancsára minden bűnt és álnokságot eltörölnek a nevük mellől, amik a korábbi életüket terhelték, hogy az ítéletben kizárólag Jézus igazságába öltözöttek *„ünnepi ruhában”* (Zak. 3,4.) állhassanak meg.

A Jézus igazságába való felöltözés azt jelenti, hogy a bűnös neve alatt ténylegesen nem a bűnös által elkövetett cselekedeteket fogják megvizsgálni, hiszen azok el lettek törölve. A bűnös tettei már elnyerték méltó büntetésüket a Golgotán. Ezért most a Jézus cselekedetei kerülnek megítélésre a megigazult bűnös neve alatt, mert Jézus neki ajándékozta a saját igaz és büntetlen életét.

„Minden lélek így szólhat: ‘Tökéletes engedelmissége által Jézus eleget tett a törvény előírásainak. Ezért egyedüli reményem abban van, hogy Reá

tekintek, mint helyettesemre és kezesemre, aki tökéletesen engedelmeskedett a törvénynek érettem. Érdemeibe vetett hit által szabad vagyok a törvény kárhóztatásától. Igazságának ruháiba öltöztet engem, ami a törvény minden előírására feleletet jelent. Tökéletes vagyok az örök igazságot hozó Krisztusban. Ő Isten elé állít engem abban a folt nélküli ruhában, amiben emberi szövésnek nyoma sincs.” (EGW: 1Szemelvények 363,1.)

Azért fontos tisztán megértenünk a Jézusban való megváltottságunk evangéliumát, mert csak ennek fényében lehet sok bibliai kijelentést is az igazi összefüggésében megérteni. Jézus ugyanis azt mondja: *„Aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhózatra, hanem átalment a halálból az életre.”* (Jn. 5,24.). Az ilyen módon hívő ember, Jézus előzetes döntése alapján már az örök élet várományosa. *„Aki... pedig nem hisz, immár elkárhozott”* (Jn. 3,18.), azaz máris elítéltetett, mivel nem ment át a halálból az életbe. *„Aki hisz a Fiúban, örök élete van; aki pedig nem enged (engedelmeskedik) a Fiúnk, az nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.”* (Jn. 3,36.).

Ezek az igei kijelentések nem a jövőre vonatkoznak, hanem a jelenre, ami azt jelenti, hogy *„örök életünk van”* (Jn. 3,36.), ezért mi soha nem halunk meg, hanem csak elalszunk, amiből Jézus fog felébredni bennünket. *„Monda néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él; És aki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?”* (Jn. 11,25-26.). *„Eljő az óra, amelyben mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az ő szavát, És kijőnek; akik a jót cselekedték, az élet feltámadására;”* (Jn. 5,28-29.).

V. Bizakodás Krisztusban

Amikor János apostol azt írta: *„Azzal lesz teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalunk van az ítélet napjához, mert amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világon”,* (1Jn. 4,17.) akkor ezt a bizakodás valóságos reménységének erősítése miatt írta. Ha igazi szeretet-kapcsolat van közöttünk, – mármint Krisztus és mi közöttünk – akkor semmitől sem kell félni, akkor bizodalommal tekinthetünk előre az ítélet napjára. *„A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár: aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben.”* (1Jn. 4,18.).

A Krisztussal közösségben élő emberrel Jézus kész helyet cserélni, és ez a csere azt jelenti, hogy *„amint Ő van, úgy vagyunk mi is”*. Ebben az esetben úgy tekintenek ránk az ítéletben, mintha mi éltük volna azt a tiszta és büntelen életet, amit Jézus élt helyettünk. Amikor Pál apostol a saját megítéltetésének gondolatával foglalkozik, akkor Ő is erre a pontra helyezi reménységének fókuszát. Ha egyszer elérkezik majd ez a pillanat, akkor: *„Találtassam Őbenne, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján”* (Fil. 3,9.).

Ha az ember életéből való igaz cselekedetekre, mint érdemekre gondolunk, akkor egyáltalán nem lehet bizakodásunk az Isten ítéletében. Pál apostol korábbi életében olyan ember volt, aki az ember oldalról nézve bizakodva tekinthetett volna előre az Isten előtti megítélésre. Farizeusként még úgy ítélte meg a hívő életét, hogy: *„ha bárki más mer testben bizakodni, én sokkal inkább”* (Fil. 3,4.). *„Törvény tekintetében farizeus”* vagyok. – *„Buzgóság tekintetében az Egyházat üldöző”*. – *„A törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen”*.

Amikor viszont Jézussal találkozott a damaszkuszi úton, akkor ez a találkozás egy teljes fordulatot hozott az életében és a gondolkodásában. Ennek a találkozásnak a következményeként leltárt készített az életében, aminek eredményeként már teljesen más szemmel látta önmagát is, és Istenhez, illetve a törvényéhez való viszonyulását is. A Krisztusban megtalált igazság olyan értéket jelentett Pál számára, amitől minden mást értéktelennak látott és veszni hagyott. Mindezt *„az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt”*, hogy *„Krisztust megnyerjem”*, hogy *„találtsam Őbenne”* (Fil. 3,8-9.). Pál apostol szinte refrénszerűen használja a *„Krisztusban”* kifejezést, ez életének legnagyobb felismerése és értéke, hogy végre *„Krisztusban”* lehet és van.

Pál tapasztalata, és a belőle következő életváltozása felvet előttünk néhány önvizsgáló kérdést, aminek fényében át kell gondoljuk a jelenlegi gondolkodásunkat és életünket. El tudtál-e jutni arra a felismerésre, hogy Krisztusban mindent megnyerhetsz, amire ebben az életben és az eljövendőben szükséged lehet? Tudsz-e bizakodva előre tekinteni az ítélet napjára, mert határozottan hiszed, hogy nem a saját cselekedeteidben, hanem Jézus Krisztus igazságába öltözött állhatsz majd meg ott?

Amikor az első angyali üzenete Isten ítéletének idejére hívja fel a figyelmünket, akkor közvetve a Krisztusban felajánlott kegyelem ajándékának lehetőségére emlékeztet. Krisztusban ugyanis, Krisztus igazságába öltözött, bizakodva, boldogan és örömmel várhatjuk megítélésünket, mert egy tökéletesen bűntelen élet birtokosai vagyunk. Krisztusban már most *„örök életünk van”*, ezért boldog reménységgel várjuk nemcsak megítélésünket, hanem a Jézus dicsőséges visszajövetelének beteljesedését is. Ettől az örömhírtől válik evangéliummá a hármas angyali üzenetnek az ítéletről adott kinyilatkoztatása.

Adja a jó Isten, hogy a Jézussal való élő közösségből következően mindenki számára tudjon megmaradni örömhírként az ítélet üzenete, ez a szívünket-lelkünket melengető isteni üzenet.